

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Verus Ecclesiasticus Vocationem suam cognoscendi Avidus, Eidemqve Correspondendi Studiosus

Mansi, Giuseppe

Francofurti ad Mœnum, 1693

Cap. VIII. De obligatione Ecclesiasticorum, qua[m] habent ad orandum, ac
interpellandu[m] Deu[m], pro mundi sustentatio[n]e, in que[m] finem
ordinati sunt, & constituti præstitores

urn:nbn:de:hbz:466:1-38106

deplorandæ animæ, quæ dum sese commif-
 fas putant manibus benigni patris, ac di-
 screti Confessarii, ut in illis securæ possent
 degere ac latere, fauces reperiunt lupi rapa-
 cissimi! Unum aliud inconueniens tangit
 S. Bernardinus; i. 4. serm. 36. Confessariis valde
 familiare ut more mercatorum fit, qui solent
 merces suas meliori, ac leuiori dare pretio, ut
 plures accipiant emptores: *Ita hodie accidit in
 confessione, qui dant pœnitentias minores, ha-
 bent maiorem concursum, & sic fit mercantia
 de pœnitentibus, sic peccatores decipiunt, &
 mittunt in infernum.*

Caput Octauum.

*De obligatione Ecclesiasticorum, quam ha-
 bent ad orandum ac interpellandum Deum
 pro mundi sustentatione, in quem
 finem ordinati sunt, & con-
 tituti preestitores.*

S. Propheta Jeremias causam ruinæ uni-
 versalis adscribit defectui orationis: cap.
 12. *Desolatione desolata est omnis terra, quia
 nullus est, qui recogitet corde. Servi Dei, dum
 orationi insistent, cardines sunt, immo
 Atlantes, qui mundum sustinent, prout illos*
 ap.

appellat S. Hieronymus *Iob. 9. v. 13.* dum
 tum illum Job interpretatur: *Sub quo ca-*
vantur, qui portant orbem: Portant orbem
dum eum, ne percat, orationum fortitudine
stinent. Et magnus ille vitæ monasticæ Ma-
 gister Joannes Climachus, *Gradu 18.* loque-
 de efficacia orationis, inter alios, qui
 eidem adscribit, effectus, unus est conse-
 vatio universi: *Oratio, si vim & efficaciam*
eius spectes, mundi conservatio est: Irrita
 peccatis nostris cœlestis justitia fulmine
 omni momento nos invaderet, si suæ Ecclesie
 Christus de tali remedio non providisset
 de quo jam olim prædixerat Zacharias *cap. 1.*
v. 10. Effundam super domum David, & super
per habitatores Jerusalem Spiritum precum.
 Si oratio, dicet fortassis aliquis, sustinet
 mundum contineatque ac avertat cœlestis
 fulmen, cur donum tam præcellens, tam
 salutare specialiter adpromittitur domui
 David, & habitatoribus urbis Jerosolymita-
 næ? Respondeo, per illam domum David
 intelligi Ecclesiam, conformiter instructio-
 ni datæ cœlesti legato, ac paranympho Ga-
 brieli: *Luc. 1. v. 32. Dabit illi dominus sedem*
David Patris ejus; per habitatores autem Je-
 rosolymæ civitatis sacerdotalis, denotantur
 Ecclesiastici, ut intelligamus, providentiam di-

divinam supra nos specialiter effudisse gratiam istam, donumque orationis, ita spectans ad nos, tanquam proprium vocationi nostræ, ut in illa simus assidui, ferventes, nostroque exemplo, exhortatione, ac instructione, ejusdem tam præstantis doni gustum, ac appetitum etiam aliis instillemus. Hinc in concilio quodam Coloniensi, dum tractatur de Sacramento ordinis, habetur non in alium finem statum illum esse institutum, quam ut illo pro Ecclesia Deus jugiter deprecaretur: *Presbyterorum officium in orando Deum pro totius Ecclesia, & populi Christiani prosperitate situm est.* Ideo S. Cyprianus *Epistol. 8.* efficacissimè inculcat *Episcopis, plenâ diligentia, exploratione sincera oportet deligi, quos à Deo constet audiri.* Deinde in aliò loco, loquens de sacerdotibus, illorum declarat officium, & quibus rebus sese debeant impendere demonstrat: *Divino Sacerdotio honoratos, & in clericali ministerio constitutos, non nisi Altari, & sacrificiis deservire, & precibus atque orationibus vacare debere.* *Ep. 66.* Optimè intellexit Sanctus Carolus, *Act. Ecc. Mediol. pag. 262.* quanti interesset, ut Ecclesiastici homines essent orationi dediti, illique jugiter vacarent, ideoque indecreto aliquo Concilii
Pro-

Mansi

Veneris
de instig

Provincialis, exquisitum præscribit examine
 Episcopis Diocesanis, iis qui ad sacros Ordines
 promoveri affectarent, proponendum
 in hunc modum: *An in orationis studio usque
 versamus, quibus meditationibus instructi
 Deum tacitus oret; quis orationis modus, quæ
 illius fructus, quæve utilitates, quot, quibusve
 partibus illa constet, quæ regula præparationis
 ad orationem.* Hæc sunt quæ ad
 Ordinando inquirenda duxit S. Præsul, e
 quibus constat primarium officium, ac princi-
 pale exercitium nostrum debere esse, vacare
 re orationi. *Veri sacerdotes pondus populi
 sibi commissi viriliter sustinentes, pro peccatis
 omnium, velut pro suis, infatigabiliter supplic-
 cant Deo,* inquit S. Prosper, *Lib. 2. de Vit. Con-*
temp. c. 2. proindeque ad sacros ordines ad-
 mitti non debent personæ tam salubris, quam
 necessarii exercitii inexpertes. Hinc, non
 sane mysterio Christus Salvator noster, dum
 carnis nostræ vestitus exuviis apud nos dege-
 bat in terris, noctes integras sæpius impendit,
 ac transegit in oratione: *Erat pernoctans
 in oratione Dei: Luc. 6. v. 12.* idque specialissi-
 simè, ac valde notanter fecit, dum suos e-
 legit Apostolos, *Qui plantaverunt Ecclesiam,
 ut qualis Advocatus esse debeat, demonstraret,
 qualis sacerdos, ut non solum diebus, sed
 etiam*

etiam nobilibus, pro grege Christi debeat precator assistere, innuit S. Ambrosius in Psal. 118. c. 20. in quo textu absque reflexione præteriri non debet verbum illud, *debeat*; vult namque S. Archi-Episcopus orationem Ecclesiasticorum non esse opus supererogatorium, sed justitiæ, sed debiti, non solum quia cum onere illo sumus ordinati, verum etiam, quia ob finem illum & stipendia, & redditus, quibus fruimur, percipimus: *Dictum est idcirco clericis temporales redditus à laicis assignatos, quatenus non solum pro sua salute, sed & vice, ac loco laicorum Omnipotenti ministrent, justumque judicem, non sibi duntaxat, sed eis, quorum vivunt stipendiis, placare, & reconciliare semper teneantur.* Sententia hæc est Dionysii Carthusiani, de vit. sacerdot. art. 3. in qua observanda summopere est obligatio strictissima, quæ nobis Ecclesiasticis incumbit, ad jugiter vacandum orationi, quam verba illa rigorosa innuunt, *semper teneantur*, quæ sane fundantur in illo, *ex pacto convenisti mecum*; primamque Carthusiani sententiæ partem, quoad redditus Ecclesiasticorum, nervose confirmat insignis dignissimusque sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Petrus Damianus; *Lib. 4. Ep. 14.* dum de materia illa beneficialium reddituum
ita

Nansi

Veni
diastig

Nansi

ita scribit: *Hac praesertim idcirco sacerdotibus conferuntur, ut ipsi pro populo precibus, ac votis insistere, ejusque debeant peccata portare.* Proventus, redditusque Ecclesiastici, non ideo conferuntur Clericis, ut illos lusibus jocis, aut crapulâ consumant, sed ut provisi de mediis ad vitæ sustentationem necessariis, omnes suas cogitationes ad Deum convertant, illi jugiter sint intenti, orationibus semper insistant ad Divini Numini placandam ac avertendam iram & indignationem, justè à populi delictis suscitata: Nunquid, *Inter vestibulum & altare plorabunt sacerdotes, & ministri Dei dicentes, parce Domine, parce populo tuo.* Ezech. v. 16. universa cantat Ecclesia in diebus poenitentiae? Ideo insignis illa Hebraeorum Heroïna Judith, dum ad extremas angustias ob arctissimam Holophernis obsidionem redacta esset civitas Bethulia, ut illam tam formidando, quam potente liberaret, recursum non habuit ad Oniam supremum populi Principem, aut ad Generalem exercitus Ducem, cui civitatis ipsius commissa erat defensio; sed ad Sacerdotes; *Judith. Misit ad presbyteros Chambri, & Carmi,* ut suis precibus ac orationibus extremam illam necessitatem, ac evidentissimum periculum præ-

præverterent, prout felici eventu, omnibus simul precibus insistentibus, factum est, liberata, cum ipsius Tyranni aggressoris morte ac internecone, ab obsidione civitate.

Adeo verum est sacerdotum precibus ac intercessione & Ecclesiam & imperia sustentari, ac manuteneri, ut tam sacræ, quam prophanæ historiæ abundè id testentur. Legimus in Annalibus Ecclesiasticis, *Baron. A. Ch. 407. n. 28.* de Honorio Imperatore, quod postquam acerrius Fratre suum Arcadium, de injuriis illatis, tum personæ sancti Joannis Chrysostomi, tum etiam Sanctæ Ecclesiæ Romanæ delegatis, reprehendisset, verba hæc memorabilia addiderit: *Certus sis, & ipsum Imperium nostrum & ruere & stare precibus sacerdotum;* videturque hujus figura præcessisse in Moysè, *Exod. 17.* qui dum orans vel levaret ad cælum manus ac brachia, Populus Israel vincebat, vel dum demitteret, ac ad terram manus reclinaret, vincebatur. Registratum similiter reperimus de Imperatore Basilio, ipsum ferventissimè commendasse filio suo Leonicuram, ac reverentiam sacerdotum: *Honora Ecclesiam Dei, ut tu in honorem vicissim à Deo habearis, & sacerdotes ejus reverearis, tanquam spirituales patres, & deprecatores pro nobis apud Deum.* *Bibl. Vet. PP. Tom. 5, cap. 3.* Multo evi-

Naub

Vere
de
stis

evidentius, ac certius suam agnoscit sub-
 stantiam à precibus ac orationibus sacerdo-
 tum, sancta Ecclesia, dum hujus rei plena
 fidem facit ipsa sacra Scriptura. Quis
 scit, omnem movisse lapidem, viresque sua
 exeruisse omnes, tyrannum infernalem, et
 turbandum, concutiendum, subvertendum
 collegium Apostolicum? *Luca 22. v. 31. Ecce
 Sathanas expetivit, ut cribraret vos sicut
 triticum;* Verum sacerdos ille æternus impe-
 tum illum, ac violentum assultum efficaci-
 ter retudit, fortissimaque prece sua repressit.
Rogavi pro te Petre. Curavit, per Hero-
 dem ministrum suum, capi ac incarcerari
 ipsum caput, summumque Ecclesiæ Pasto-
 rem S. Petrum, ut eo commodius facilius-
 que ovile Christi posset dispergere, illudque
 verificaretur: *Percutiam pastorem, et di-
 spergentur oves: Matth. 26. v. 31.* Verum ef-
 ficax, constansque fidelium deprecatio, mi-
 raculosam illius obtinuit liberationem: *Ora-
 tio fiebat sine intermissione, ab Ecclesia ad
 Deum pro eo. Act. 12. v. 5.* Ut paucis multa
 complectar, quamdiu in Clero vigeat verus
 ac fervens orationis spiritus, securissima
 manebit Ecclesia, ac si muro aliquo inaccessi-
 bili, ac inexpugnabili foret circumcincta;
 est enim oratio *murus Ecclesia, qui per-*
 rum-

rumpi, non potest, prout dicit S. Joannes
 Chrysostomus: Lib. 1. de orando Deo cap. 2. Fa-
 cit hic ad rem, quædam ex libris Macha-
 bæorum opportuna observatio: 1. Machab.
 Cap. 27. Quænam putatur fuisse prima præ-
 da, quam in deploranda templi Jerosolymi-
 tani expilatione abstulerit impius, sacrilegus-
 que Antiochus? An forte supellex ditif-
 sima vasorum sacrorum? An Rationale pre-
 tiosissimis ornatum, ac onustum gemmis?
 An Arcæ Cherubini? An denique mensa
 panum propositionis, quæ erat ex auro pu-
 rissimo? *Accepit altare aureum, candela-
 bra luminis*, refert textus, quæ elegantissi-
 mè, more suo, proposito nostro applicat
 Hugo Cardinalis: *Altare aureum, fervo-
 rem spiritus, unde ascendit fumus aromatum
 orationis, deinde candelabrum luminis, id est
 gratiam contemplationis*; Optime hoc novit
 Antiochus infernalis, semper intentus de-
 prædationi ac ruinæ Ecclesiæ, ac Christiani-
 tatis, hinc ad aliam prædam non aspirat,
 nullum aliud cupit spoliū, quam ut in no-
 bis extinguat spiritum orationis, quo ob-
 tento, scit debilitari Ecclesiam, ac tandem
 cogendam, ut suis cedat assultibus; qua-
 propter summa cum ratione exhortatur S.
 Ephrem sæculares, *de sacer.* ut cordialicum
 affe-

Nansi

Verus
de castigM
N

affectu diligant Ecclesiasticos, quandoquidem per illorum orationes stabiliri, ac conservari debeat bonum commune: *Arrogamus Sacerdotes Dei, siquidem pro nobis, & pro mundo deprecamur.*

Ideo merito nobis, qui precibus nostris Deum placare debemus, ac cooperari salutis publicæ, singularis probitas, virtus & spiritus devotionis necessarius est, ne nobis intimetur, ac in nos torqueatur. *Vehementer illud sancti Bernardi: de conver. ad cler. c. 19. Vehementer qui ambulantes in carne, placere Deo non possunt, & placere velle præsumunt.* Hormisdada Pontifex, dignus S. Petri successor, pertè, clarissimèque monet, *Emendationem esse populo converit, quem necesse est orare pro populo. Dist. 62. Cap. non negamus.* Atque hinc Magnus ille Ecclesiæ Doctor, ac summus ejusdem præses, S. Gregorius, *Lib. 1. Ep. 24.* quamvis tam singulari præluceret pietate, vitæque innocentia, ut merito inter præcipuos sanctitate conspicuos Petri sedis haeredes, ac sequaces numeretur, semper tamen sibi ipsi, ex singulari humillimi cordis affectu, nobis pro exemplo relicto, impropertabat: *Qua fiducia apud Deum, pro peccatis alienis intercessor venio, apud quem de propriis securus non sum.*

Quo
instA
R
bunige
terrar
natur
rum.tius v
hïc p
dine rstituta
usuris
alibi fquadr
tution
mis sisit an
camp
finem
quam
dum i
est;

Ca